

Bemærkninger til lovforslaget

I afhandlingen »Landsskatteretsreform?« i Juristen 1958, side 575–598, gjorde Mogens Glistrup sig (på side 590) til talsmand for åbne dissenser i landsskatteretssager.

Tankerne fra nævnte artikel er fulgt op i fremskridtspartiets folketingsarbejde.

I maj måned 1976 fremkom således et med nærværende lovforslag identisk ændringsforslag til F 127 af 16. december 1975, se Folketingstidende 1975–76, tillæg A, sp. 2273, forhandlingerne sp. 4418. Ændringsforslaget blev dengang motiveret således:

»Spørgsmålet om, hvorvidt landsskatteretsafgørelser bør indeholde dissenser og oplysning om, hvor mange af rettens medlemmer der har deltaget i behandlingen af sagen, bør behandles på samme måde som inden for den egentlige retsplejes område. I første omgang foreslås imidlertid en overgangsordning svarende til den, domstolene arbejdede under i perioden frem til navngivning indførtes ved lov nr. 125 af 10. maj 1958. I landsskatteretssager er det formentlig vigtigere end i næsten nogen anden type af sager, at kendelsen giver udførlige oplysninger om dissens. Dette beror dels på ønskeligheden i at afstive klagerens tillid til systemet, dels på, at det her er særlig væsentligt ved drøftelser af, om kendelserne skal indbringes for landsretten, at der findes udførlige begrundelser for de forskelligartede standpunkter, landsskatterettens medlemmer måtte have taget, ligesom det for behandlingen ved domstolene – hvis medlemmer normalt er uden særlig skatteretlig uddannelse eller kundskaber – er af betydning, at landsskatteretskendelsen er så udførlig som muligt med hensyn til landsskatteretsmedlemmernes synspunkter.«

I det pågældende betækningsbidrag bemærkede fremskridtspartiet, at det er åbenbart,

»at landsskatterettens afdeling for indkomst- og formuebeskatning fungerer dårligt,

at de smålapperier, som lovforslaget indeholder, ikke vil hjælpe væsentligt,

at en virkelig klaring på spørgsmålet forudsætter forenkling – helst afskaffelse – af indkomstskattesystemet,

at der må forudses en mangedobling af klagetallet, hvis skattereglerne stadig kompliceres i takt med, at de generationer, som er opdraget til større respektløshed over for myndighederne, indtægtsmæssigt vokser op i de højere beskattingsprocenters lag, og

at en ordentlig fungerende landsskatteret forudsætter en decentralisering, hvor medarbejderne rykker ud på stedet og får afgjort alle indkomne klager i løbet af højst et par måneder fra sagens modtagelse, jfr. nærmere Juristen 1958, side 592–98.«

Om forløbet af den pågældende sag i folketinget indeholder Fremskridtsfolketingsgruppens Dagbog følgende optegnelser under 19. maj 1976:

»Landsskatteretten er syg. Derfor har folketinget som en hastesag arbejdet med regeringsforslag til at afstive den.

Fremskridtspartiet fremsatte ændringsforslag. Så vidt ganske ordinært. Men så skete noget usædvanligt. Med Gudme som isbryder fandt VKR-partierne m. fl. pludselig fremskridtsforslagene støtteværdige. Det angik efterprøvelse af skattevæsenets skøn samt begrundelser og dissenser i landsskatteretsafgørelser.

Det var grus i skatteministerens maskineri. Først forsøgte han at true de andre væk fra Z-placeringen. Der var ikke grænser for, hvor ødelæggende fremskridtsideerne ville være efter alle sagskyndiges mening.

Da truslerne ikke hjalp, slog ministeren om: så måtte hele forslaget hellere oversomre.

Dermed har fremskridtspartiet til sit skyldregister føjet, at landsskatterettens forhold ikke bliver forbedret i lange tider.

Men socialdemokraterne er gået fri for at lide den tort, at et af deres forslag afgørende er blevet direkte og åbenlyst præget af fremskridtspartiretterselser.

Noget sådant ville nemlig være det værste, der kunne vederfares gammelpartiministrene. Så helle-re brække to arme på langs.«